

АҲКОМИ ЗАНИ МУСАЛМОН

أَحْكَامُ الْمَرْأَةِ الْمَسْلِمَةِ

الشيخ د. هيثم بن محمد سرحان

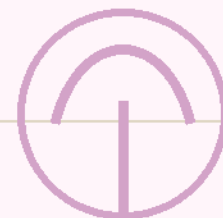
Забони тоҷикӣ | اللغة الطاجيكية

Аҳкоми зан

أحكام المرأة المسلمة

الشيخ الدكتور هيثم بن محمد سرحان

Забони тоҷикӣ | اللغة الطاجيكية

عدد اللوحات: 7

لوحات تعليمية مجمعة في ملف واحد

sarhaan.com • mahadsunnah.com

ملف PDF مستقل

منع زينة المرأة بعد وفاة الزوج

МАНЪИ ЗИНАТИ ЗАН БАЪДИ ВАФОТИ ШАВҲАР

Забони Тоҷикӣ اللغة الطاجيكية

Занон пеш аз Ислом ба шавҳари худ як соли комил азо дошта аз зиннат додани худ худдорӣ мекарданд, гӯё зоҳиран онҳо ғами худро ба дигарон ошкор мекарданд. Ин амалро Аллоҳ лағву бекор кард ва онро чаҳор моҳу даҳ рӯз гардонд: “Ва касоне, ки аз шумо бимирад ва занонро бигузорад, бояд ки ин занон худро чаҳор моҳу даҳ рӯз интизор кунанд”. Бақара 234. Ва ин чаҳор моҳу даҳ рӯз барои зане аст, ки ҳомила набошад. Агар зан ҳомила бошад, иддаи ӯ то баъди таваллуд аст. Бинобарин зан дар ин муддат наметавонад худро бо ҳане, ранг, сурма ва хӯшбӯйӣ зиннат бидиҳад ва либоси зебо бипӯшад. Либосе, ки дар урфу одати он мардум, либоси зебо бошад. Ва наметавонад бо тилловорӣ худро зиннат диҳад. Ва он чизе, ки ба зиннат дохил намегардад, ин ғусл кардан, нохун гирифтани ва паст кардани мӯй ва ғайра. Ва ҳам ба ӯ ҷоиз нест, ки шабона аз хона берун гардад, магар дар ҳолати зарурот. Ва ӯ баъди адои идда метавонад бо маҳрами худ ба ҳаҷ равад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Он зане, ки имон ба Аллоҳ ва имон ба рӯзи қиёмат дорад, ҳалол нест, ки ба мурдае зиёда аз се рӯз азо бидорад, магар ба шавҳари худ, ки он чаҳор моҳу даҳ рӯз аст”. Бухорӣ ва Муслим.

دلائل النبوة واعلام النبوة

Далели набувват ва нишонаҳои набувват

ҚИССАИ ИСЛОМ ОВАРДАНИ ЯХУДӢ

маҷлиси мунозара дошт, пас бо мардум марди яҳудие ворид шуд, ки либос ва чеҳраи зебо ва бӯи хуш дошт. Гуфт: Пас нек сухан гуфт. Ҳангоме ки маҷлис тамом шуд, Маъмун ӯро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Исроилӣ? Гуфт: Бале.

Маъмун гуфт: Исломо қабул кун, то барои ту чунин ва чунон кунам ва ӯро ваъда дод.

Яҳудӣ гуфт: Дини ман ва дини падаронам ва рафт.

Гуфт: Пас аз як сол мусалмон шуда омад ва аз фикр сухан кард ва хело хуб сухан кард. Ҳангоме ки маҷлис тамом шуд, Маъмун ӯро фарёд кард ва гуфт: Оё рафиқи дирӯзӣ мо нестӣ?

Гуфт: Бале.

Маъмун гуфт: Чӣ сабаб шуд, ки Исломо қабул кардӣ?

Гуфт: Ман аз назди ту рафтам ва хостам, ки динҳоро имтиҳон кунам ва мебинӣ, ки хатти хуб дорам.

Пас ман ба Таврот рӯ овардам ва се нусха навиштам ва бар он илова ва кам кардам ва онро ба калисо бурдам, пас аз ман харида шуд.

Ман ба Инҷил рӯ овардам ва се нусха навиштам, илова ва кам кардам ва ба ибодатгоҳи насоро бурдам, пас аз ман харида шуд.

Ман рӯ ба Қуръон овардам ва се нусха аз он кардам ва ба он илова ва кам кардам ва ба назди китобу варақфурушон бурдам, пас ба он нигаришанд. Вақте диданд, ки дар он зиёду кам шуда аст, онро партофтанд ва нахариданд. Пас ман донишам, ки ин китоб ҳифзшуда аст.

Ин сабаби ислом овардани ман шуд.

Яҳё ибни Аксам гуфт: Он сол ман ҳаҷ рафтам ва бо Суфён ибни Уяйна вохӯрдм ва хабарро ба ӯ нақл кардам.

Ба ман гуфт: Далелу тасдиқи ин дар китоби Аллоҳ аст.

Гуфтам: Дар кучои он аст? Гуфт: Дар фармудаи Аллоҳ таъоло дар мавзӯи Таврот ва Инҷил:

"Донишмандон ва парҳезгорон ба ҳифзи китоби Аллоҳ (Таврот) амршуда буданд". (Сураи Моид, ояти: 44). Пас ҳифзи Тавротро ба онҳо супурда шуда буд, пас зоеъ шуд.

Ва Аллоҳ азза ва ҷалла фармуд:

"Ба ростӣ ки Мо Қуръонро нозил кардем ва Мо онро ҳифз мекунем". (Сураи Ҳичр, ояти: 9).

Пас Аллоҳ ҷалла ва ало онро барои мо ҳифз кард, пас зоеъ нашуд". (Тафсири Қуртубӣ, 10/6).

القرآن الكريم

Қуръони Карим

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM

MAHAD SUNNAH.COM

حق المرأة في الميراث
ҲАҚҚИ ЗАН ДАР МЕРОС

Вақте ки дини Ислом омад, тамоми ҳукми замони ҷоҳилиятро ботил кард, ки занон дар он замон чизе мерос намегирифтанд. Ислом барои онҳо насибе аз меросро фарз гардонид. Ҳаққи онҳоро муҳофизат кард ва бо тафсил баён намуд, то ҳуқуқи занони заъиф ва кӯдакон поймол нагардад: “Мардонро аз ончи падару модар ва хешон бигуздоранд ҳиссае ҳаст ва занонро аз ончи падару модар ва хешон бигуздоранд ҳиссае аст, аз ончи он мол кам бошад ё бисёр, ин ҳиссаи муқарраркардашуда аст”. Нисо:7. Аллоҳ таъоло меросро аз мол барои занон насиби фарзшуда номид. Бинобарин ҳеҷгоҳ ҷоиз нест, ки мо ба урф ва одати худ бозгардем. Ҷоиз нест, ки моли меросро ҳамчуноне, ки меҳоханд сарф кунанд. Паёмбар ﷺ моро аз поймол кардани ҳуқуқи занон ҳазар кунонда фармуданд: “Бор Илоҳо! Ман аз поймол кардани ҳаққи ду заъиф, یتим ва зан ба шиддат барҳазар медорам”. Ибни Моҷа. Ва инчунин Паёмбар ﷺ дар Макка дар Ҳаҷҷатул Вадӯ баён карданд, ки албатта тақсими мерос аз тарафи Аллоҳ ва аз тарафи шариъати ӯ ба бандагон аст. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳароина Аллоҳ барои ҳар як меросгиранда насибе аз меросро фарз кардааст”. Ибни Моҷа. Бинобарин, бар ҳеҷ кадом аз моён ҷоиз нест, то ин тақсими Аллоҳро, ки аз он розӣ аст, тағйир бидиҳем. Ҳар шахс насибе аз мерос дорад. Ва ба ҳар мусалмон ҳаром аст, ки занонро аз ҳаққи меросашон манъ кунад ва ё ба он зулм карда ҳаққи онҳоро бигиранд ва ё ба онҳо каме аз мерос бидиҳанд.

زينة المرأة ЗИНАТИ ЗАН

Шариат зинат доданро барои зан манъ намекунад ва ҳам онро ҳаром нагардондааст. Лекин он бо шартҳо ва меъёрҳо: Ба мисли ин, ки онҳо ба мардҳо монанд нашаванд ва ҳам ба кофирону фосиқон монандӣ наkunанд ва дар он исрофкорӣ набошад. Ва ҳам ба ҷисмашон зараровар набошад ва он тағйир додани он чизе, ки Аллоҳ халқ кардааст, набошад.

Зинат додани зан бо ин чизҳо мубоҳ аст; Ба миҷа сурма кашидан, сиёҳ кардани ду абрӯ, ранг кардани мӯйи сар, рӯйро сафед кардан, истифодаи линзаҳои шаффофи ҳарранга, сафед кардани дандонҳо, ранг кардани нохунҳо ба шарте, ки дар вақти таҳорат кардан онро аз нохунҳо тоза кунад ва ғайра аз чизҳои зинатдиханда, ки бояд баъди истифодаи он зан бояд рӯйи худро аз мардони бегона бипӯшонад.

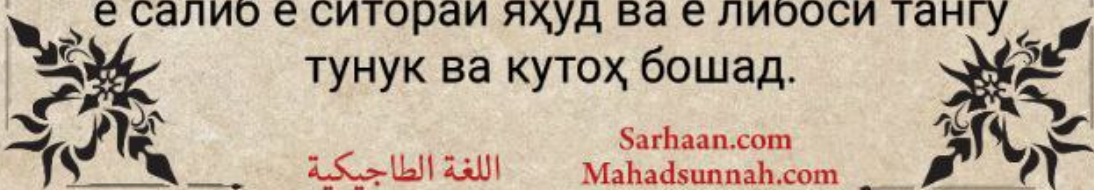
Зинат додани зан бо ин чизҳо ҳаром аст; Часпондан ва пӯшондани мӯйи сохта, истифодаи миҷаи сохта, чидани мӯйҳои абрӯ, ҷарроҳӣ барои зинат, ки дар он тағйири доимии он чизе, ки Аллоҳ халқ кардааст, бошад. Ба мисли зебо кардани бинӣ бо роҳи майда кардан ва тағйир додани шакли он. Ва зебо кардани рӯй бо часпондани пӯст, варам кунондани рӯй ва ду лаб ва монанди инҳо, ки ҳама ин амалҳо ҳаром аст.

Дини Ислом ташвиқ ба зинат ва зебӣ мекунад. Аллоҳ таъоло фармуд: “Эй фарзандони Одам, наздики ҳар намоз зинати худро бигиред”. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Албатта Аллоҳ таъоло дӯст медорад, ки асари неъматашро дар бандааш бубинад”. Бухорӣ. Дар зинати либоспӯшӣ маҳдудиятҳо аст:

1. Либоси занон набояд ба либоси мардон монанд бошад: “Аллоҳ лаънат кард он мардҳоро, ки ба занон ва он заноне, ки ба мардон монандӣ мекунад”. Аҳмад.
2. Ба либоси кофирон ва фосиқон монанд бошад: “Он шахсе, ки ба як қавме монанд мешавад, пас он аз ҷумлаи онҳост”. Абудовуд.
3. Либосе, ки машҳур бошад: “Шахсе, ки дар ин дунё либоси шӯҳратёфтаро мепӯшад, Аллоҳ дар рӯзи қиёмат ба ӯ либоси хоркунанда пӯшонда ба дӯзах мепартояд”. Ибни Моҷа. Мақсад аз либоси шӯҳратёфта, яъне байни мардум машҳур бошад. Агарчанде он либос қимату фахркунанда ва ё оддӣ хоксор ва ё барои худнамоӣ бошад.
4. Либосе, ки дар он исроф бошад: “Бихӯред ва бишомед ва исроф накунад, ба дурустӣ ки Аллоҳ исрофкунандагонро дӯст намедорад”. Аъроф:31.
5. Либоси ҳаромгардида бошад; Ба мисли либосе, ки сурати чизҳои ҷондор дорад ва ё салиб ё ситораи яҳūd ва ё либоси тангу тунук ва кутоҳ бошад.

Намоз сутуни Дин аст ва муҳимтарин аркони Ислом баъди шаҳодатайн аст.

Намоз аввалин чизе аст, ки дар рӯзи қиёмат аз банда пурсида мешавад. Барои намози зан ҳукмҳо ва шартҳои хос аст, ки он аз намози мардон фарқ мекунад:

❶. Воҷиб аст, ки зан аз ҳайзу нифос пок бошад. “Паёмбар ﷺ ба Фотима бинти Абуҳубайш фармуданд: “Агар ҳайз дидӣ, намозатро тарк бикун”. Бухорӣ.

❷. Воҷиб аст, ки зан дар вақти намоз тамоми баданаширо бипӯшонад, ба ғайр аз рӯй ва ду кафи даст. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Намози ҳайздида қабул нест, магар бо чодар”. Абудовуд.

❸. Намози ҷамоъат барои занон воҷиб нест, лекин ҷоиз аст, ки ба ҷамоъати масҷид ҳозир шаванд. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Агар занони шумо иҷозати масҷид рафтанро пурсанд, пас ба онҳо иҷозат бидиҳед”. Муслим.

❹. Сафи занон дар масҷидҳо дар оқибии сафи мардон аст.

❺. Ҷоиз аст, ки зан ба ҷамоъати занон имом шавад. “Паёмбар ﷺ ба Варақа бинти Навфал разияллоҳу анҳо амр карданд, ки дар хона ба аҳлаш имом бошад”. Абудовуд. Ва агар зане ба занони дигар имом шавад, пас ӯ дар мобайни онҳо бошад.

Зан дар Ислом

Зан дар Ислом соҳиби иззату эҳтиром ва ҳифзшуда аст. Ӯ дорои каромати комили инсонӣ буда, дар айнаи замон хусусиятҳои фитрии марду зан эътироф карда мешаванд.

Ҳуқуқҳои равшан ва кафолатдодашуда:

Таълим:

Талаби илм ва ҳаққи аслии зан фарз аст.

Моликият:

Ҳаққи истифодаи молу мулки худ ва доштани истиклолияти молиявӣ.

Кор:

Саҳмгузори дар пешрафти ҷомеа бо назардошти табиати зан.

Интихоби ҳамсар:

Доштани ирода ва ихтиёри комил дар тасмимгирии ҳаёти заношӯӣ.

Мақоми модар ва васияти Набавӣ:

Ислом мақоми модарро боло бурда, некӣ кардан ба ўро аз бузургтарин амалҳои наздикшавӣ ба Аллоҳ қарор додааст.

Паёмбарамон Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармудаанд: «Бо занон бо некӣ рафтор кунед».

Инчунин фармудаанд: «Танҳо шахси карим (бошараф) занонро иззат мекунад ва танҳо шахси пастфитрат онҳоро хор месозад».

Аз тақрими зан дар Қуръони Карим:

- Як сураи комил бо номи «Нисо» (Занон) номгузори шудааст.
- Дар Қуръон номи ягон зан ба таври сареҳ зикр нашудааст, ба ҷуз **Марям**.
- Барои эҳтирому тақрими покдоманӣ ва имони ӯ, як сураи комил бо номи «Марям»

Нисо

Марям

Намунаҳои бузурге, ки таърих ёд дорад:

• **Осия:** Зане, ки ба Аллоҳ имон овард ва Мусо (а)-ро тарбия кард.

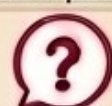
• **Марям бинти Имрон:** Модари Исо (а), намунаи покизагии ва имон.

Зан ва ҷомеа:

Зан тарбиятгари наслҳо ва созандаи арзишҳо. Ӯ озод, боиффат ва бошараф аст, ки худ ва кароматашро ҳифз мекунад.

- **Ҳичоб:** Ибодат ва василае барои қадр кардани ҷавҳари ботинӣ, на зоҳир; нишонаи имон ва ҳаё.
- **Оила:** Низоме, ки бар пояи раҳмату шафқат, адолат ва ҳамкорӣ бино шудааст.
- **Қудрат:** Қудрати зан дар имон, ҳаё, сабр ва таъсири бузургии ӯ дар бинои ҷомеа мебошад.

Мо омодаем ба саволҳои шумо дар борани ҷойгоҳи зан дар Ислом посух гӯем.

Ислом зулм кардан ба занро ҳаром гардонид, ба эҳсону некӣ нисбат ба ӯ амр мекунад.

sarhaan.com

#ЗанДарИслом #Ислом #Ҳуқуқи_Зан #Оила #Ҳаё

Оила, Никоҳ ва Ҳуқуқи
ҳамсарон

الأسرة والنكاح وحقوق الزوجين

الشيخ الدكتور هيثم بن محمد سرحان

Забони тоҷикӣ | اللغة الطاجيكية

عدد اللوحات: 13

لوحات تعليمية مجمعة في ملف واحد

sarhaan.com • mahadsunnah.com

ملف PDF مستقل

Ибни Аббос разияллоху анхум мегӯяд:

**РАСУЛУЛЛОҲ ﷺ ЛАЪНАТ КАРДАНД
МАРДЕРО, КИ ХУДРО БА ЗАН ВА ЗАНЕРО,
КИ ХУДРО БА МАРД ТАШБЕҲУ МОНАНД
МЕКУНАД.**

ривояти имом Бухорӣ || @manhaaj_tjk

Бе узри шаръӣ талаби талоқ намояд:

Бисёре аз занон бо пайдо шудани хилофи каме бо шавҳараш оҷилона ва саросемавор аз ӯ дархости талоқ мекунад. Ва ё ҳар гоҳе, ки зан аз мард пул талаб кунад, он мард хоҳиши онро иҷро карда натавонад, дар ҳол талаби талоқ мекунад ва ё бо суханон ва маслиҳати баъзе аз хешовандон ва ҳамсояҳои фасодкораш ба ин кор даст занад.

Ва баъзе вақтҳо бо ибораҳои бад ва ғазабоваранда бо шавҳараш мубориза мебарад. Масалан мегӯяд: "Агар мард бошӣ, манро талоқ бидеҳ!".

Шаке нест, ки талоқ мафосид ва зарарҳои бузурге дорад, ба монанди пароканда шудани оила ва оворагии фарзандонро дар пай дорад. Лекин пас аз чанд муддате зан пушаймон мешавад, аммо пушаймонӣ дигар фоидае надорад. Бо ҳамин сабабҳо ва масъалаҳои дигар ҳикмати ҳаром гардонидани ин кор дар шарияти исломӣ равшан аст.

Аз Савбон разияллоҳу анҳу ривоят шудааст, ки Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам фармуданд: "Ҳар зане, ки бе ягон мушкилие аз шавҳараш талаби талоқ бikuнад, бӯйи биҳишт бар ӯ ҳаром гардад". Ривояти имом Аҳмад 43/с277 ва дар Саҳеҳи ал-Ҷомӣ 2715.

Аз Уқба ибни Омир разияллоҳу анҳу ривоят шудааст, ки Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам фармуданд: "Заноне, ки аз шавҳаронашон талаби талоқ мекунад, онҳо занони мунофиқ ҳастанд". Ривояти имом Табаронӣ дар китоби ал-Кабир 417/с559, ва дар Саҳеҳ ал-Ҷомеъ 1934.

Аммо агар талаби талоқ бо узр ва сабаби шаръӣ бошад, ба монанди тарки намоз, шаробхурӣ ва истифода бурдани маводи мухаддир, мисли героин ва амсоли он, аз ҷониби шавҳар. Ва ё шавҳар занро барои анҷом додани кори ҳароме маҷбур бikuнад. Ва ё шиканҷа кунад, ва ӯро аз ҳуқуқи шаръӣ ва қонуниаш маҳрум созад, ва панду насиҳат фоидае набахшад ва талоши ислоҳшавии ӯягон фоидае надихад. Дар ин сурат беягон мушкилӣ зан метавонад худ ва динашро ҳимоят бikuнад, ва аз шавҳараш талаби талоқ бikuнад, ҷоиш аст.

عندما يبدلك الله خيرا مما أردت
ВАҚТЕ, КИ АЛЛОҲ ХОСТИ
ТУРО ТАБДИЛ ДИҲАД

Оё ту ба ёд овардӣ он ҷавонеро, ки Хизр алайҳис
салом кушт ва падару модари ӯ аз муъминон
буданд. Ту миқдори он хурсандии падару модаре,
ки барояшон як кӯдак таваллуд мешавад, фикр
бикун. Ва ту миқдори он ғаму андуҳи падару модаре,
ки барояшон хабари кушта шудани фарзандашон
меояд, фикр бикун. Ва ин ҳама бар ин ки он ҷавон бо
тақдири Илоҳӣ кофир бошад ва падару модарашро
ба гуноҳ ва куфр даъват кунад. Пас чанд чизҳое ҳаст,
ки бо омадани он хурсанд гаштем, вале надонистем,
ки он бо худ бадиҳои бузурге дорад. Ва чанд чизҳое
ҳаст, ки бо гум кардани он мо хеле ғамгин гаштем,
вале надонистем, ки чи қадар бадиҳои бузург аз
мо дур гаштааст. Агар ғайбро медонистем, ба сӯйи
хурсандиҳое, ки гум карда будем, парвоз мекардем.
Аллоҳ таъоло фармуд: “Ва шояд, ки шумо чизеро
нохуш доред ва ҳол он, ки вай барои шумо беҳтар
бошад ва шояд, ки шумо чизеро дӯст доред ва ҳол
он, ки он барои шумо бад бошад. Ва Аллоҳ медонад
ва шумо намедонед”. Бақара 216.

آداب الأخ مع إخوته ОДОБИ БАРОДАР БО БАРОДАРНИ ХУД

Аз раҳмати Парвардигор ба инсон ин аст, ки ба ӯ чанд аз бародаронро насиб мегардонад. Ва бародари калониашро эҳтиром бикунад, чуноне ки падарашро эҳтиром мекард.

Ҳама корашро аз ӯ маслиҳат бипурсад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Албатта бахше аз бузург доштани Парвардигор, ин эҳтироми шахси мусалмоне аст, ки калонсол бошад”. Ва ба бародари хурдӣ меҳрубон бошанд, Паёмбар ﷺ фармуданд: “Аз мо нест, оне ки хурдсолони моро раҳм намекунад ва калонсолонамонро ҳурмат намекунад”. Тирмизӣ. Бародари калонӣ бояд дар тарбияи бародаронаш ба падар ёрӣ диҳад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Дар нафақа кардан аз аҳлат ва касоне, ки сарпарастии онҳоро ба уҳда дорӣ шурӯъ бикун, аз модарат, падарат, хоҳарат, бародарат ва сипас бо тартиб ва ҳар касе, ки дар хешовандӣ ба ту наздиктар аст”. Насой. Бародарон бо ҳамдигар баҳсу ҷидол накунанд ва дар байнашон якдигарфаҳмӣ бошад. Дар тақсими мерос ҳаққи онҳо поймол нагардад. Агар хато карданд, ба мисли Юсуф алайҳис салом якдигарро бубахшанд. Ва ба мисли Мусо алайҳис салом дар ҳаққи бародари худ дуо бикунанд. Якдигарро дифоъ карда, ёрӣ бидиҳанд. Агар яке аз онҳо золим бошад, пас ӯро аз зулм боздоранд.

لليوت أسرار

ХОНАҲО СИР ДОРАНД

Аз неъматҳои Парвардигор ин хона аст, ки мо дар он зиндагӣ мекунем. Ва дар ҳар хона сирҳост, ки кушодани он ҷоиз нест. Ва он амонатест, аз амонатҳост. Зеро Аллоҳ дар сураи Таҳрим ояти 3, баъзе модари муъминонро итоб кард, то сирри хонаро накушояд. Ва аз бузургтарин сирҳо, алоқаи байни зану шавҳар, ки ифшои он ба ҳардуи онҳо ҳаром аст: “Пас занони некӯкор фармонбардоранд ва дар набудани шавҳар ончиро нигоҳдорандаанд, ки Аллоҳ онро нигоҳ доштааст”. (Нисо 34).

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Дар рӯзи қиёмат бадтарин ҷойгоҳ дар назди Аллоҳ аз онӣ он марде аст, ки бо ҳамсараш ҳамбистар мешавад ва онгоҳ сирри ҳамсарашро фош мекунад”. Муслим.

Фош кардани сирри хона ҷоиз нест, агарчи бо хурсандиву илҳом ба шумо гуфта бошанд. Зеро фош кардани сирри хона, навъе аз хиёнатҳост, магар мушкилие, ки онро касе ҳал карда наметавонад, ба ҷуз шахси бо ҳикмат. Ва мо аз сурат гирифтани баъзе хонаҳо ва наشري он барҳазар бошем, зеро ин амали мо зарари бузург дорад. Ва бар мо воҷиб аст, ки мушкилоти хонаро дар дохили девори ҳамон хона ҳал бикунем, зеро агар он фош гардад, он зиёд ва бузург шавад. Ва агар зану шавҳар бо ҳам баҳсу ҷанҷол карданд, метавонанд аз ҳарду тараф ду нафарро, ки аз аҳли ҳикмат ҳастанд, ба ҷанҷоли худ ҳамроҳ кунанд.

بيت بلا هدوء

ХОНАИ НООРОМ

Аллоҳ васфи хонаро дар Қуръон хеле зебо васф кардааст: “Ва Аллоҳ аз хонаҳоятон барои шумо ҷойи сукунат сохт”. Наҳл 80. Ва сабаби мушкилоти хонаҳо, ин бо ҳам давомнок зиддият кардан, овозро баланд баровардан ва фарёдҳои ногаҳоние, ки аз онҳо шунида мешавад. Лекин ба ҳар зану шавҳар зарур аст, ки ба якдигар бигӯянд: Биё бо ҳам бо оромӣ ва бо овози паст маслиҳат мекунем, зеро эҳтироми якдигар аз ҳаё аст. Ҳамаи ин баъди тавфиқи Аллоҳ таъоло, дар дасти ҳуди мо аст, ки мо бояд як хонае бисозем, то он хона, хонаи орому сакина ва макони роҳат ва итминони қалб ва нузули раҳмат бошад. Ва агар мо ҳамеша ба ҳолати худ розӣ бошем ва онро ба фарзандони худ таълим бидиҳем, ки то онон низ назар ба нофаҳмиву нооромӣ ва шикоятҳои доимӣ, қаноатманду розӣ бошанд. Чӣ мешуд, ки мо ҳамеша бо якдигар гумони нек мекардем ва пеш аз он, ки як суханро рад бикунем, барои чи аввал фикр намекунем, ки зарари ҳақиқӣ дар куҷост. Ва ба мо чи шудааст, ки ҳамеша якдигарфаҳмӣ надорем. Дар асл байни мо бояд ба ҳамдигар раҳм кардану бахшидан бошад.

SARHAAN.COM

MAHAD SUNNAH.COM

Забони Тоҷикӣ اللغة الطاجيكية

“المهر” أحكام الصداق АҲКОМИ САДОҚ “МАҲР”

Аз ҳуқуқи зан, ки онро Ислом барои онҳо дар вақти барпо кардани оила додааст, он ҳаққи маҳр аст. Ҳаққи маҳре, ки онро Аллоҳ ошкоро амр кардааст ва Паёмбар ﷺ дар ҳама ҳолатҳои издивоҷ онро воҷиб гардодаанд. Ва ҳукми маҳр барои занон воҷиб аст: “Ва ба занон маҳрашонро ба хӯшдилии бидиҳед”. Нисо:4. Миқдори ҳаққи маҳр, он миқдоре аст, ки дар он розигии зану шавҳар бошад. Ҳаққи маҳр кам бошад ё зиёд, пас он ҷоиз аст: “Ва ба яке аз онҳо моли бисёр дода бошад”. Нисо:20. (Қинтор), яъне миқдоре, ки ҳад надорад. Бинобарин, ҳаққи маҳр на пулу мол, балки мошин ва ё хона бошад ҳам ҷоиз аст. Ибни Аббос разияллоҳу анҳумо фармуд: “Вақте, ки Алӣ разияллоҳу анҳу бо Фотима разияллоҳу анҳо издивоҷ кард. Паёмбар ﷺ ба Алӣ разияллоҳу анҳу гуфтанд: “Чизе ба унвони маҳр ба ӯ бидеҳ. Гуфт: Чизе надорам. Фармуданд: Сипари Ҳутамии ту дар кучост? Гуфт: Он дар наздам ҳаст. Фармуданд: Онро ба Фотима бидеҳ”. Абудовуд. Ва инчунин ҳаққи маҳрро ба таъхир андохтан ва қарздор шудан ҷоиз аст, зеро никоҳ ин аҳд аст. Ва инчунин он ба мисли муомилаи пулӣ дар хариду фурӯш аст. Ва ҷоиз аст, ки ҳаққи маҳр аз чизҳои фоидаовар бошад. Ба монанди он, ки Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳамон Қуръоне, ки дар ёд дорӣ ба ӯ таълим бидеҳ, ҳамон маҳри ӯст”. Бухорӣ ва Муслим.

حقوق الزوجة

ҲУҚУҚИ ҲАМСАР

Дар шариъати поки мо дида мешавад, ки зан барои мо духтар, модар ва хоҳар ато мекунад. Ва дини Ислом чанд адад аз ҳуқуқҳое, ки он бояд ҳифз карда шавад, кафолат медиҳад. Аз ҷумлаи он ҳуқуқҳо, нафақаи ҳамсар аст. Ва ба шавҳар воҷиб аст, ки ҳамсари худро аз хӯрданиҳо ва нӯшиданиҳо таъмин кунад. Паёмбар ﷺ фармуданд: "Ва ҳаққи он бар шумо ин аст, ки ононро ба хубӣ ва ба андозаи тавоноии худ, хӯрок ва либос бидиҳед". Муслим. Дар ҳаққи либос Аллоҳ таъоло фармуд: "Ва хӯроку пӯшоки ин занони ширдеҳ ба ваҷҳи писандида дар уҳдаи падар аст". Бақара:233. Инчунин ба шавҳар воҷиб аст, ки ба хонаи истиқоматӣ ўро таъмин кунад. Аллоҳ фармуд: "Дар он ҷое, ки шумо сукунат доред, ба қадри тоқататон сокин кунед". Талоқ:6. Инчунин бо ҳамсари худ муомилаи хуб дошта бошад. Паёмбар ﷺ фармуданд: "Беҳтарин шумо касе аст, ки бо аҳлаш беҳтарин рафторро дошта бошад ва ман нисбат ба аҳлам беҳтарини шумо ҳастам". Инчунин аз ҳуқуқи онҳо, адолат дар байни занон; Адл дар хона, адл дар нафақа, адл дар либос ва адл дар ҷойи зист. Зеро Паёмбар ﷺ фармуданд: "Ҳар касе, ки ду ҳамсар дошта бошад ва фақат ба яке аз онҳо рӯ биёварад, дар рӯзи қиёмат дар ҳолате ба маҳшаргоҳ меояд, ки нисфи баданаш хамида (каҷ ва моилшуда) ба як сӯ аст". Ибни Моҷа, Тирмизӣ.

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM

MAHAD SUNNAH.COM

أحكام الأعراس АҲКОМИ ТҶҲИ АРҶСИ

Ба ҳар шахси мусалмон воҷиб аст, ки боғайрат, далер ва рашкин дар дин бошад. Ва бояд таълими он бикунад, ки дар тўйҳо чӣ корҳо ҷоиз аст ва чӣ корҳо ҷоиз нест? Дар тўйи арҷсӣ истеъмоли ҳама намуд асбобҳои мусиқӣ ва монанди он ҳаром аст. Магар оне чизҳое, ки шариъат онро манъ накарда бошад. Ба мисли доира задан барои занон, ки он ҷоиз аст.

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Аз уммати ман қавме меоянд, ки зино, абрешим, шароб ва мусиқӣро ҳалол медонанд”. Бухорӣ. Ва хондани шеър дар тўйи арҷсӣ ҷоиз аст, модоме ки он шеър айб, шухӣ, дашном, фаҳш, дурӯғ ва мусиқӣ нашошта бошад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Албатта баъзе шеърҳо ҳикмат доранд”. Бухорӣ. Доира задан дар тўйи арҷсӣ барои занон амри мустаҳаб аст. Ба шарте, ки он танҳо дар назди занон бошад.

Ва истифодаи он барои мардон ҳаром аст. Интиқоли арҷс бо мошин аз як макон ба макони дигар амри мубоҳ аст, ба шарте ки дар он ҳеҷ муҳолифати шаръӣ анҷом наёбад. Ба мисли якҷо шудани мардону занон ва ё истифодаи асбобҳои мусиқӣ ва ё яке аз манъшудаҳои шаръӣ. Дар тўйи арҷсӣ болои сари домоду арҷс партофтани пул ё шириниҳо ҷоиз аст, ба шарте ки дар он исрофе дида нашавад.

شروط و سنن عقد النكاح ШАРТҲО ВА СУННАТҲОИ АҚДИ НИКОҲ

Модоме, ки издивоҷ байни зан ва шавҳар маҳкамтарин аҳд аст, Паёмбар ﷺ бо ин аҳд шартҳоро гузоштанд, то мо онро гирифта ҳаққоро адо намоем. Аз шартҳои ақди никоҳ: 1. Ихтиёри зану шавҳар: Пас барои мо ҷоиз нест, ки ба шахсе бигӯем, ки "яке аз духтаронамро ба ту бахшидам".

2. Розигии зану шавҳар: Пас ҷоиз нест, ки яке аз онҳо розӣ нашудавад ва инкор бикунад.

3. Валӣ: Пас никоҳ бевалӣ дуруст нест. Паёмбар ﷺ фармуданд: "Никоҳ нест, магар бо валӣ".

Абудовуд. Ва чизе монеъи издивоҷи зану шавҳар намегардад, магар гуногунии дини онҳо ва ё дар идда будани зан ва ғайраҳо. 4. Шоҳид гирифтани:

Пас ақди никоҳ беҳузурӣ шоҳидон дуруст нест, зеро он ба насаби ояндаи фарзандони онҳо тааллуқ дорад. 5. Эълони никоҳ: Пас эълони ақди никоҳ суннат аст. Паёмбар ﷺ фармуданд:

"Никоҳро эълон бикунед". Аҳмад.

Албатта пайравӣ ба суннатҳои Паёмбар ﷺ баракат аст. Аз суннатҳои ақди никоҳ: 1. Хондани хутба дар вақти ақди никоҳ. 2. Дуо кардан дар ҳаққи домод ва арӯс: "Аллоҳ ин издивоҷро бароят муборак гардонад ва бар ту дар он баракат диҳад ва шуморо ба хайр ҷамъ оварад". Абудовуд. 3. Дуо дар вақти духул: "Бор Илоҳо, аз Ту хайри ӯро меҳоҳам ва аз шарри ӯ ва шарри ончи дар вай аст, паноҳ мебарам". Ибни Моҷа. "Ба номи Аллоҳ, бор Илоҳо! Шайтонро аз мо ва аз ончи ба мо неъмат додай, дур бигардон". Бухорӣ.

Ҳиҷоби зани мусалмон ҳиҷобе аст, ки аз дигар ҳиҷобҳо фарқ дорад. Масалан аз ҳиҷоби занони яҳуд ва насоро. Зани мусалмонро дар байни занони беҳиҷоб шинохта мешавад. Ҳиҷоб танҳо рӯймол нест, ки танҳо бо он сари худро бипӯшонад ва ё чодаре, ки тамоми баданаширо бипӯшонад, балки бар он шарт ва маҳдудиятҳост:

- 1.** Дар назди мардони бегона тамоми бадани худро бипӯшонад: “Эй Паёмбар ба занони худ ва духтарони худ ва занони муъминон биғӯ, ки чодарҳои худро бар худ фуру гузоранд”. Аҳзоб:59.
- 2.** Либос шаффоф ва тунук набошад, ки аъзои баданаш намоён гардад. Паёмбар ﷺ аст, ки фармуданд: “Ва гурӯҳи дуввуми дӯзахиён занони нимбараҳнае, ки либос доранд, аммо дар ҳақиқат бараҳнаанд. Ва аз роҳи дуруст ва итоати Парвардигор дур ҳастанд ва дигаронро ба дур шудан ва ба фитна мекашанд. Муйи сарашонро ба монанди кӯҳони шутур баланд месозанд. Инҳо дохили биҳишт намешаванд ва бӯйи биҳишт ба бинияшон намерасад. Ҳол ин, ки бӯйи биҳишт аз масофаи дур эҳсос мешавад”. Муслим.
- 3.** Либос танг набошад, ки ҳаҷми аъзои бадан намоён гардад. Умми Салама разияллоҳу анҳо гуфт: “Паёмбар ﷺ он шаб аз хоб хестанд ва гуфтанд: “Субҳоналлоҳ, ин чи фитнаҳо, ки имшаб нозил гардид. Занони нимбараҳна дар охират бараҳна ҳастанд”. Бухорӣ.
- 4.** Зинати худро ошкор накунад. Аллоҳ фармуд: “Ва ороиши худро ошкор накунад”. Нур:31.
- 5.** Хушбӯйизада ва бухуркарда набошад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Эй занон, агар яке аз шумо ба масҷид ҳозир шудан хоҳед, ҳамон шаб хушбӯйи истифода набаред”. Муслим.

Ҳама халқ ба раҳмати Аллоҳ муҳтоҷ ҳастанд.
Пас агар раҳмати Аллоҳро меҳоҷӣ, сабабҳои
онро бигир ва ба амрҳоиаш амал бикун:

1. Имон ба Аллоҳ; “Эй Парвардигори мо, имон овардем, пас моро биомурз ва бар мо бибахш ва Ту беҳтарин Бахшояндагонӣ”. Муъминун:102.
2. Эҳсон дар ибодат; “Аллоҳро чунин ибодат бикун, ки гуё ӯро мебинӣ, пас агар ӯро намебинӣ, албатта ӯ туро мебинад”. Бухорӣ ва Муслим.
3. Эҳсон ба халқ ва раҳм кардан ба инсонро ҳайвонот; “Ба дурусти ки Раҳмати Парвардигор ба некӯкорон наздик аст”. Аъроф:56.
4. Тақво ва худотарсии, ки байни худ ва байни азоби Парвардигор вқоя бигирӣ; “Итоати Аллоҳ ва Расул бикунед, шояд ба шумо раҳм карда шавад”. Оли Имрон:132.
5. Пайравӣ ба Қуръон ва амал бар он ва гӯш кардани он; “Ва чун хонда шавад, пас ба сӯи он гӯш ниҳед ва хомӯш бошед, то бар шумо раҳм ва меҳрубонӣ карда шавад”. Аъроф:204.
6. Сабр бар тоат ва сабр аз маъсият ва сабр ба тақдири Илоҳӣ; “Ба ин гурӯҳ аз Парвардигорашон дурудҳо ва бахшоиш аст ва онҳо роҳёфтагонанд”. Бақара:157.
7. Тавбаи содиқона ҳамроҳ бо ислоҳ шудан.
8. Дар роҳи Аллоҳ нафақа кардан.
Аллоҳ фармуд: “Ва бигӯ, эй Парвардигори ман, биомурзу бибахш ва Ту беҳтарини Бахшояндагонӣ”. Муъминун:118.

كيف أواجه فتنة النساء؟

ЧИ ТАВР БА ФИТНАИ ЗАНОН РӮ БА РӮ НАШАВЕМ?

Аллоҳ инсонро ба ин дунё офарид, то имтиҳон бикунад. Ва аз зарарноктарин имтиҳоне, ки Аллоҳ инсонро ба он гирифтор кардааст, ин фитнаи занон аст. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Пас аз ман зиёновартарин фитнае, ки барои мардон барҷо мемонад, фитнаи занон аст”. Бухорӣ. Аз василаҳои муайяне, ки ба ин фитна дучор намекунад:

1. Имон ба Аллоҳ таъоло ва тарс аз Ӯ.
2. Пӯшидани чашм аз ҳаромкардашудаҳо. Зеро назар кардан ба ҳаром ба қалби инсон фикрҳои бад меорад, пас ресмони он инсонро аввал ба сӯйи фикри он ва баъд ба шаҳавот ва баъд ба хоҳиш ва ният ва воқеъ шудан ба ҳаром, мекашад.
3. Издивоҷ барои шахсе, ки қодир аст ва ё рӯза доштан барои шахсе, ки қудрати издивоҷро надорад: “Касе, ки тавони издивоҷро надорад, рӯза бигирад. Зеро рӯза шаҳватро заъиф ва роҳро ба шайтон масдуд менамояд”. Бухорӣ. Ибни Арабӣ гуфт: “Чӣ қадар хӯрдан кам гардад, ҳамон қадар шаҳват заъиф мешавад. Чӣ қадар шаҳват заъиф гардад, ҳамон қадар гуноҳ кам мегардад”.
4. Дур шудан аз маконҳои фитна. Ба мисли бозорҳо, тамошои моҳвора, интернет ва ғайраҳо.
5. Ба ёд овардани охират. Аллоҳ таъоло онҳое, ки ба гуноҳ даст назада сабр карданд, ҷаннатро ваъда додааст.
6. Вақт, ки неъмате аз неъматҳои Аллоҳ ба бандагон аст. Лекин шахси фиребхӯрда аз ин неъмат дар гурез аст. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Бисёре аз мардум аз ду неъмат зиён мебинанд ва аз онҳо истифода намебаранд, ки он: Саломатии бадан ва вақти фароғ аст”. Бухорӣ.